

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 10-A DUPĂ RUSALII (Vindecarea lunaticului)

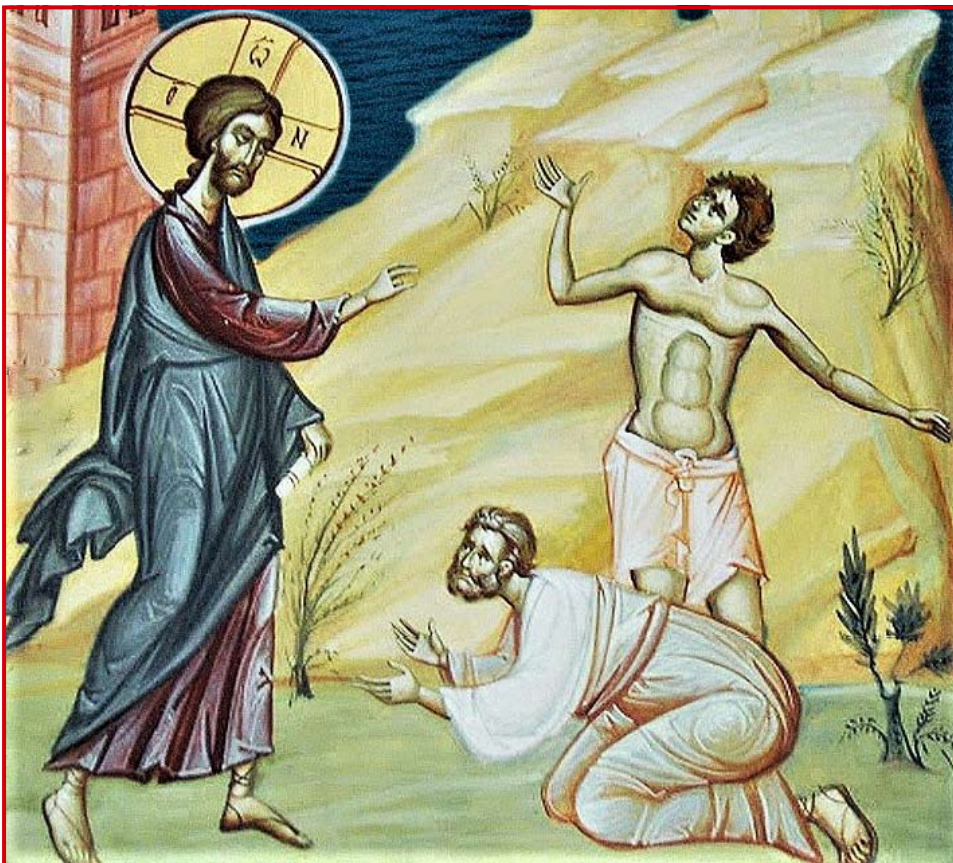
SF. AP. TADEU;
SF. MC. VASA, CU FIII EI;
SF. MC. DONAT DIACONUL,
ROMUL PREOTUL,
SILVAN DIACONUL ȘI VENUST

Sfânta Evanghelie din duminica aceasta ne înfățișează o altă minune săvârșită de Domnul nostru Iisus Hristos, când a scos un demon dintr-un tânăr, din fiul unui om chinuit, un părinte întristat, un tată nefericit pentru că nu-și putea vedea fiul sănătos. Aceasta s-a întâmplat după relatările Sfinților Evangheliști Matei, Marcu și Luca, îndată după Schimbarea la Față, când a coborât Domnul Hristos împreună cu cei trei ucenici (Petru, Iacob și Ioan), a găsit mulțimea care îl aștepta și care a alergat în întâmpinarea Lui să-l se închine, fiind uimită și bucuroasă. În acest context, tatăl copilului lunatic, auzind de Mântuitorul și de Apostolii Săi, se grăbește să ajungă la ei, dar apelând la sprijinul Apostolilor, aceștia nu-l pot tămădui. Tatăl nu-și pierde însă speranța căci, ajungând în fața Domnului, cade la pământ la picioarele Lui și, cu glas sfâșietor, cu ochii înlăcrimați și adâncă umilință, îi cere ajutor. Iar Iisus Hristos Se milostivește de el și îi vindecă copilul. La rugăciunea stăruitoare a tatălui, Mântuitorul alungă duhul cel necurat din trupul firav al tânărului și-l vindecă pentru totdeauna.

Sfânta Evanghelie de astăzi ne pune în față trei momente: 1. Disperarea tatălui, al cărui copil era în faza ultimă a chinurilor morții; 2. Îndoiala Apostolilor că nu vor putea săvârși vindecarea; 3. Rezolvarea celor două prin a treia, adică minunea săvârșită de Mântuitorul Hristos, minune din care se desprind următoarele aspecte: - liniștirea părintelui pentru nădejdea lui pusă atât în puterea Apostolilor, dar mai ales răsplătirea credinței lui de către Domnul Iisus; - mustrarea îndoielii în credință a Apostolilor, care apoi s-au convins că acest Învățător al lor nu este numai un

Duminica a X-a după Rusalii VINDECAREA UNUI LUNATIC

Om, ci și Dumnezeu adevărat; - Mântuitorul Hristos arată că o credință adevărată are la bază o învățătură curată, o viață cinstită și o adâncă meditație despre prezența omului ca ființă cugețitoare și rugătoare în acest univers.

Credința adevărată pleacă dintr-o convingere personală bazată pe o experiență intelectuală, dar mai ales de viață, de trăire și experimentare a Evangheliei provenită de la Sfinții Apostoli, martorii oculari și transmițătorii fideli ai înaltei învățături, învățătura nu de la oameni, ci de la Cel ce este Calea, Adevărul și Viața (Ioan 14, 6).

Din această pericopă evanghelică constatăm că, având o credință puternică, prin puternica concentrare a întregii noastre ființe în rugăciune, se dezvoltă în noi o forță atractivă a milei lui Dumnezeu. Important este să facem credința noastră rodnică, să se nască din ea o forță lucrătoare

puternică, o forță activă. Dacă însă credința noastră este cât mai timidă, îndoielnică, atunci nu se naște din ea decât o forță de inerție, făcând ca rugăciunea să nu-și atingă scopul, întrucât împlinirea unei rugăciuni a noastre vine ca o răsplată pentru credința noastră. Mult ni se va împlini dacă mult credem. Puțin, dacă puțin credem. Deloc, dacă ne îndoim. O spune Însuși Mântuitorul Hristos: „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede!” (Marcu 9, 23). Iar pentru a birui cele mai întunecate puteri ale diavolului, tot Mântuitorul ne arată, în Evanghelia de astăzi, doctoria necesară: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post” (Matei 17, 21).

Fără îndoială, aceste cuvinte ale Mântuitorului își găsesc sens în toate timpurile pentru că niciun punct și nicio virgulă din spusele Sale nu vor fi trecute cu vederea, ci se vor împlini (Matei 5, 18).

Cunoscând toate acestea, cât de importantă este credința noastră puternică înaintea lui Dumnezeu, cât de importante sunt rugăciunea, postul și pocăința, să ne cercetăm pe noi înșine să vedem dacă în viața noastră toate acestea practicate

schimbă ceva și să nădăjduim că, având o credință lucrătoare prin iubire, rugăciunile noastre vor fi ascultate de Dumnezeu.

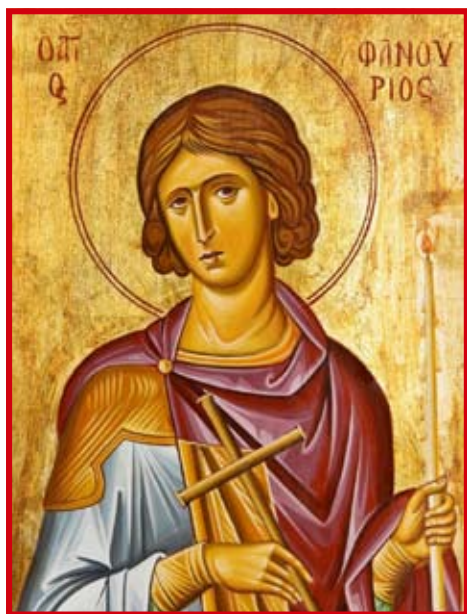
Să ne rugăm, așadar, Mântuitorului Iisus Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor noastre, să ne dăruiască

credință puternică, rugăciune stăruitoare și iubire milostivă, pentru a dobândi vindecare noi și toți cei pentru care ne rugăm, spre slava lui Dumnezeu și bucuria noastră a tuturor! Amin! ✕

Diac. Marinela Laurențiu Marcu

SFÂNTUL MUCENIC FANURIE

Descoperitor al obiectelor și animalelor dispărute

Moaștele sfântului au fost descoperite de niște păstori în jurul anului 1500. Aceștia au văzut pe vârful unui munte unde își pășteau oile o lumină care nu se stingea. Au crezut că era o comoară, dar ajungând acolo unde strălucea lumina, au dat de o peșteră unde se aflau moaștele Sfântului și află alături de acesta o piele de animal pe care era scrisă viața mucenicului.

Sfântul Fanurie provenea dintr-o familie păgână bogată, foarte numeroasă, având încă 12 frați, dintre care el era cel mai mare. Cel mai probabil a studiat filosofia și alte științe ale timpului său.

Pe când avea 12 ani, tatăl lui, care se ocupa cu comerțul, a murit. Tovarășii de negustorie au cerut de la familia lui niște închipuite datorii, lăsându-i într-o sărăcie lucie. Singură, cu 13 copii, pentru a-și întreține familia mama sfântului a fost nevoită să danseze și să cânte noaptea în locuri rău famate. Cei 13 băieți vedeau în fiecare zi cum mama lor, îmbrăcată în haine ponosite, plângea și se ruga. Povestind unui prieten că viața mamei sale este sfântă, acesta l-a sfătuit pe Fanurie să o urmărească unde pleacă în timpul nopții. Fanurie a văzut că noaptea mama se îmbrăca în veșminte strălucitoare și intra într-o casă de unde se auzeau cântări de petrecere. Acolo, cu lacrimi pe obraz, mama mucenicului cânta și juca. Fanurie s-a apropiat și, intrând, a strigat tare: „Mamă!” La glasul copilului, femeia,

Sfântul Fanurie s-a născut în Grecia, se pare în insula Rodos, dar nu se știe exact când. În secolul al XIV-lea, cu ocazia unor săpături făcute pentru ridicarea zidurilor fortăreței din Rodos, sub lespezile unei biserici aflate în ruină s-au aflat mai multe icoane.

Una singură, înfățișând un tânăr ostaș care ținea în mâna dreaptă o cruce și o lumânare, era intactă. În jurul icoanei erau reprezentate 12 scene din martiriul său.

Episcopul locului, Nil (1355-1369), a descifrat inscripția de pe icoană: „Sfântul Fanurie”.

Înspăimântată că a fost descoperită de fiul ei, a căzut jos.

Mâhnit, Fanurie se îmbarcă pe o corabie și ajunge într-un loc pustiu. Acolo este botezat. După un timp, revine în orașul natal și află că mama sa murise chiar atunci când Fanurie o descoperise în local, iar frații săi se împrăștiaseră prin lume.

Întorcându-se în pustie, Fanurie viețuiește acum după regulile pustnicești. Viața sa ascetică i-a adus mult spor duhovnicesc: animalele din preajmă deveneau blânde, iar oamenii care cereau rugăciunea lui se tămăduiau de neputințele lor. Era des chemat din pustie în cetate pentru a vindeca neputințele și bolile oamenilor. Plin de bunătate față de săraci, orfani și văduve, cu gândul la mama și frații lui, sfântul nu a lăsat niciodată rugămintile oamenilor neascultate. Cu rugăciunea lui a dăruit vedere orbilor, a făcut pe muți să vorbească, surzii și-au recăpătat auzul.

Un an de zile a mers în toată cetatea mângâind pe oameni, botezându-i și învățându-i dreapta credință. Dar, răuvoitorii mincinoși, care furau din vistieria cetății, l-au pârât pe sfânt dregătorului cetății, spunându-i acestuia că Fanurie vrea să-l înlăture din dregătorie. Auzind de răutatea oamenilor, Fanurie părăsește cetatea, iar cei tămăduiți de el plâng după el.

În orașul în care a ajuns, cel exilat a săvârșit aceleași fapte minunate. Și istoria s-a repetat. Sfântul a trebuit din nou să ia calea pribegiei. Pleacă, se pare, spre Egipt. Aici, fiica împăratului căzuse grav bolnavă, fiind pe moarte. Cunoscând faima tânărului care venise de curând în țară, una din slugi îl aduce pe sfânt la palat să o vindece pe fata stăpânului său. Venind la palat, sfântul află că fata deja murise. Fanurie este dus în camera fetei și poruncește ca să intre acolo numai părinții fetei. Lăcrimând, începe să se roage și, după lungi rugăciuni, o rază strălucii deasupra moartei. Sfântul o luă de mână pe fată și îi zise: „În numele lui Hristos

Iisus Cel răstignit, scoală-te și vino înapoi la părinții tăi!”. Iar tânăra se ridică în picioare, strigând: „Mare este Dumnezeu lui Fanurie”. Drept răsplătă pentru tămăduirea fiicei sale, împăratul a vrut să-i dea lui Fanurie jumătate din împărăția sa, dar el a cerut doar eliberarea tuturor celor întemnițați.

Văzând smerenia Sfântului, împăratul, împreună cu supușii lui, au cerut botezul creștin. Dar vracii și vrăjitorii de la curte l-au făcut pe împărat să-l dușmănească pe sfânt. Astfel, Fanurie, care avea numai 19 ani, este dat pe mâna chinitorilor. După multe torturi, înainte să primească pedeapsa capitală, se roagă așa: „Doamne, Dumnezeule, Cel ce ai miluit pe cei care au strigat către Tine, fă ca tot cel ce va face o turtă cu ulei și zahăr sau o plăcintă și o va da săracilor să fie ascultat în orice durere dreaptă va avea. Aceasta să fie pentru iertarea păcatelor mamei mele, care a murit păcătoasă. Atunci s-a auzit glasul Domnului: „Fie, Fanurie, după cuvântul tău și tot cel ce te va chema pe tine în ajutor să fie ascultat de Mine și tu vei fi ajutorul celor din nevoi”. La auzul glasului, mulți necredincioși care se ridicaseră împotriva lui au cerut să fie botezați. Dar Sfântul nu avea apă pentru botez. Atunci s-a rugat ca peste toți care doresc botezul să se pogoare ploaie din cer. Și minunea s-a petrecut. Au fost creștinați și călăii aleși pentru execuție, care acum nu mai doreau să-l ucidă pe Sfântul Fanurie. Însă el i-a rugat să îplinească porunca împărătească, făgăduindu-le că vor fi și ei alături de el în rai. După ce i-a fost tăiat capul, în loc să curgă sânge, de la gâtul mucenicului a curs lapte, iar capul lui a mers în jurul trupului grăind: „Așa cinstește Hristos pe cei ce cred în El!”

Pomenirea Sfântului se face la 27 august și mulți creștini, potrivit ultimei rugăciuni a mucenicului, fac în ziua praznuirii lui nouă turte pe care le împart săracilor, iar după ajutorul primit de la sfânt fac o plăcintă mai mare, dăruită celor lipsiți, ca mulțumire adusă lui. ✕

Taina căsătoriei sfințită prin mucenicie

SFINȚII ADRIAN ȘI NATALIA

„O, sfinților mucenici ai lui Hristos, Adrian și Natalia, fericiți soți și purtători de chinuri strălucite. Auziți-ne pe noi cei ce ne rugăm cu lacrimi, venind la biserică, rugați-L pe Stăpânul cel milostiv, Domnul nostru Iisus Hristos, să ne dăruiască nouă tuturor: pace în familie, sănătate trupească și sufletească, mântuirea sufletului, ca întotdeauna să-l cântăm Lui: Aliluia.”

Condac 13 - Acatistul Sfinților Mucenici Adrian și Natalia

Trăitor în timpul lui Maximian, Adrian, păgân, pretor în Nicomidia, o ia de soție pe Natalia, creștină. Iubindu-se unul pe altul, soția credincioasă pregătește inima soțului ei pentru a deveni creștin.

Când dragostea se împlinește în iubirea de Dumnezeu

Lucru care se înfăptuiește după ce Adrian asistă la persecuția a 23 de bărbați creștini. Când împăratul află că Adrian vrea să devină și el creștin, îl întreabă: „Ți-ai pierdut mințile?” Iar tânărul Adrian, de numai 28 de ani, spune: „Abia acum mi le-am regăsit.” Este aruncat în temniță și torturat.

Credința neclintită a Nataliei în Dumnezeu a determinat-o să-și îndemne soțul, pe Adrian, să suporte chinuri groaznice, fiind încredințată că acestea vor fi scurte, aici pe Pământ, comparativ cu plata veșnică ce are să-și ia în Cer. Cei doi erau căsătoriți de doar 13 luni când tânărul Adrian, în vârstă de 28 de ani și născut din neam ales, cu o slujbă bună, sub împăratul Maximian a decis să-și dea viața Lui Hristos.

Neînduplecându-l să-și renege credința, i se îngăduie să plece acasă pentru a-și lua rămas bun de la familie înainte de a fi executat. Poate era și gândul că, văzându-i pe ce dragi, i se va înmuia inima și va renunța la credința creștină de bună voie. Natalia, văzând că Adrian se întoarce acasă, încuie ușa, temându-se că soțul ei s-a lepădat de Hristos și de aceea a fost eliberat. Dar dându-și seama de scopul revenirii acasă, supărarea i se schimbă în bucurie. După ce și-a luat rămas bun de la toată familia, Adrian s-a întors împreună cu Natalia la temniță, dându-i sfaturi ce să facă cu averea sa. Pe drum ea l-a îndemnat să nu se îngrijească de cele pământești, ci să cugete la bunătățile cerești.

După torturi prelungite, împăratul a poruncit ca brațele și picioarele mucenicilor să fie zdrobite cu ciocanul pe nicovală, Adrian și cei 23 de creștini dându-și duhul.

După câteva zile de la trecerea lor la cele veșnice, Natalia l-a văzut pe Adrian în vedenie și acesta i-a descoperit că în curând va veni și ea în lumina cerească. Natalia și a dat duhul, alăturându-se

soțului ei în împărăția lui Dumnezeu.

Sfinți căsătoriți

Praznicul celor doi soți, Adrian și Natalia, este un prilej pentru a vorbi despre cele două căi pe care omul poate merge în această viață spre dobândirea sfințeniei: căsătoria și călugăria. Ambele drumuri sunt mântuitoare pentru suflet. Greu este însă să alegi unul dintre aceste drumuri, cel în care fiecare dintre noi se poate desăvârși și la capătul căruia să primească mântuire, viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu.

În calendarul Bisericii, vom observa, nu sunt numai cei care au urmat sfaturile evanghelice, adică au lăsat casă, familie, uneori averi, de cele mai multe ori un oarecare confort și siguranță și au ales să urmeze lui Hristos. Trăind în obști monahale sau în pustie, în asceză, adică în post, ascultare, multă rugăciune și sărăcie. Cercetând deci calendarul și viețile sfinților, vom descoperi foarte mulți sfinți care au fost căsătoriți. Unii dintre ei au avut și copii. Proveneau din medii sociale diverse, de la țărani, pescari, ostași, până la slujitori ai altarului, medici, nobili sau chiar împărați. Săraci sau bogați. Fără de carte sau oameni de știință. Cercetând deci viețile sfinților veți vedea că niciodată nu a fost ușor să duci o viață plăcută lui Dumnezeu, fie în mănăstire, fie în societate.

De multe ori spunem că nu mai sunt vremuri să devenim sfinți. Și cu toate acestea vom descoperi că acestea sunt doar scuze, că am devenit prea comozi, că ne lăsăm acaparați de mrejele acestei lumi, de preocupările ei de multe ori ușuratică, fără țel și fără substanță. Pentru că de fapt nu am descoperit care este rostul nostru pe acest pământ și la ce ne-a chemat de fapt Dumnezeu în această viață.

Așadar mulți sunt sfinții căsătoriți. Și

vă voi aduce doar câteva exemple, care vă vor face să reflectați mai mult, cu seriozitate și mai mult curaj la cele pe care le-au îndurat cuvioși și cuvioase, drepti și drepte, fericiți și fericite, mucenici și mucenițe, martiri și martire. Să nu-i uităm pe prorocii Vechiului și Noului Testament și nici pe evangheliști sau ucenici sau apostoli ai Domnului. Sau pe femeile mironosițe.

Domnul și-a ales apostolii dintre bărbați de cele mai multe ori cu familie. Precum Petru, de pildă, care și-a lăsat soția și casa și l-a urmat pe Domnul. Sau mulți alți ucenici, care, împreună cu soțiile l-au urmat și slujit pe Hristos oriunde s-a dus. Așa cum a fost Cleopa și soția sa, mironosița Maria lui Cleopa. Apoi sunt, de pildă, mamele unor sfinți, cum ar fi Sfânta Emilia, mama Sfântului Vasile cel Mare, sau Sfânta Monica, mama fericitului Augustin. Sau atâtea soții care s-au rugat pentru soții lor, păgâni, să-L primească pe Hristos. Nu i-aș lăsa la o parte nici pe părinții Sfântului Ioan Botezătorul, Zaharia și Elisabeta. Și cu siguranță pe Dreptii Părinți Ioachim și Ana. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 AUGUST 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 10-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 26.08	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 27.08	07 ⁰⁰ - 09 ⁰⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.08	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 11-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv) Utrenia, Sfânta Liturghie

gheron iosif isihastul din muntele athos

În martie 2020, Sfântul Sinod al Patriarhiei Ecumenice a înscris oficial în calendarul Bisericii pe Sfinții Iosif Isihastul (Gheron Iosif), Efrem Katunakiotul și Daniil Katunakiotul.

Sfântul Cuvios Iosif Isihastul este prăznuit pe 28 august. A fost unul dintre cei mai remarcabili nevoitori athoniți ai secolului XX. Datorită ucenicilor săi, care au transmis și au pus în practică învățătura și modul său de viață în comunități din ce în ce mai mari, el poate fi considerat pe bună dreptate principalul autor al actualei restaurări a tradiției rugăciunii inimii din Muntele Athos.

Cuviosul Iosif Isihastul s-a născut în anul 1898 în Insula Paros (Arhipelagul Ciclade) din Grecia, fiind botezat cu numele de Francisc. Orfan de tată încă de mic, tânărul Francisc a plecat la vârsta adolescenței să lucreze în portul Pireu, iar apoi s-a înrolat în armată. După împlinirea stagiului militar, a întâlnit în Atena pe un monah aghiorit de la o chilie din Kareia, pe care l-a rugat să îl ia cu sine atunci când se va întoarce în Sfântul Munte Athos. A împărțit toată averea sa săracilor și celor din casa lui și a luat hotărârea definitivă de a pleca în Sfântul Munte.

Venit la Athos la vârsta de 23 de ani, hrănindu-se cu istorisirile despre marii asceți, a căutat imediat un părinte duhovnicesc care să-l învețe rugăciunea inimii. Însă nu a găsit pe nici unul. După o scurtă ședere la Katunakia, alături de bătrânul Daniil, a plecat spre Vigla, în apropiere de peștera Sfântului Atanasie Athonitul. În acest răstimp a cercetat multe peșteri și locuri unde au trăit cuvioși athoniți. În cele din urmă, s-a întâlnit cu Părintele Arsenie, care va deveni împreună-nevoitor cu dânsul, și a aflat că împărtășesc aceeași dorință de isihie, așa că au hotărât să găsească un Stareț încercat. L-au găsit pe Starețul Efrem Dogarul și s-au așezat într-o colibă sărmană și dărăpănată de la Schitul Sfântului Vasile. Stăteau în colibă numai în timpul celor mai reci luni de iarnă; în restul anului, vreme de aproape zece ani, au stat în peșterile de piatră din stâncile Athosului, hrănindu-se cu puțină pâine uscată și dedicându-și tot timpul rugăciunii.

În luna ianuarie a anului 1938, bătrânul Iosif împreună cu părintele Arsenie au plecat de la schitul Sfânta Ana Mică într-un loc depărtat și ascuns în munți. Aici au zidit un paraclis în cinstea Sfântului Ioan Botezătorul, precum și trei mici chilii. În

cei aproape 13 ani de ședere la Sfânta Ana, în jurul părintelui Iosif Isihastul sau adunat deja 7 nevoitori.

Sfântul Iosif nu și-a îngăduit niciodată odihnă în nevoițe, în ciuda unei sănătăți șubrede ce l-a adus treptat într-o stare de semi-paralizie. Cu toate acestea, pentru că ucenicii săi mai tineri nu puteau îndura asprimea peșterilor, în iunie 1951 a decis să-și mute obștea într-un loc mai accesibil, la Schitul Nou.

Aici, după puțină vreme, pe 15 august 1959, și-a dat sufletul lui Dumnezeu ca un adevărat mucenic.

De-a lungul vieții, pentru jertfa sa, Dumnezeu i-a dat multe daruri duhovnicești: vederea luminii, vedenii minunate, înainte-vedere și cunoașterea gândurilor. După adormirea sa, Sfântul Duh a dat mărturie de prezența Sa în el, rămășițele sale răspândind bună mireasmă. (*doxologia.ro*) ❖

Despre deprinderea rugăciunii lui Iisus (rugăciunea inimii)

Lucra rugăciunea minții înseamnă a te sili pe tine însuși să spui continuu rugăciunea cu gura. Fără întrerupere. La început repede; să nu aibă timp mintea să nască gânduri trecătoare. Să ai atenția concentrată numai asupra cuvintelor: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. După mult timp (de rostire cu glasul) se obișnuiește mintea și o spune de la sine. Și te îndulcești de ea ca și când ai avea miere în gură. Și dorești să o tot spui. Dacă o lași, îți pare foarte rău.

Când mintea ajunge să se obișnuiască și să se umple - să o învețe bine - atunci o trimite și în inimă. Pentru că mintea ta este cea care hrănește sufletul. Lucrarea ei este aceea de a coborî în inimă tot ceea ce vede sau aude, fie bun, fie rău, deoarece în inimă este centrul puterii duhovnicești și trupești a omului, este tronul minții. Deci, când cel care se roagă își păzește mintea să nu-și imagineze nimic și este atent numai la cerințele rugăciunii, atunci respirând ușor, cu oarecare efort și voință, o pogoară în inimă și o ține înlăuntrul și spune cu ritm rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă”. La început, spune de câteva ori rugăciunea și respiră o dată. După aceea, când mintea se obișnuiește să stea în inimă, spune la

fiecare respirație o dată rugăciunea: „Doamne Iisuse Hristoase” insuflând, și: „miluiește-mă” răsuflând. Aceasta se face până când harul dumnezeiesc va umbri și va lucra în suflet. După aceasta, totul este contemplație (vedere duhovnicească).

Rugăciunea se spune în tot locul; stând jos sau în picioare, culcat în pat sau mergând. „Neîncetat vă rugați, pentru toate mulțumiri dați”, spune Apostolul. Nu numai înainte de culcare trebuie să te rogi. Este nevoie de multă strădanie. Când obosești, așază-te. Apoi iarăși ridică-te. Să nu te ia somnul.

Toate acestea se numesc „lucrare”. Tu arăți lui Dumnezeu voința ta. Apoi totul depinde de Acesta, dacă îți va da sau nu. Dumnezeu este începutul și sfârșitul. Harul Lui lucrează totul. El este puterea mobilizatoare. Iar cum se întâmplă aceasta, cum lucrează iubirea, știi. Trebuie să păzești poruncile. Când te scoli noaptea și te rogi, când vezi un bolnav și îți este milă de el, când vezi pe văduvă sau pe orfan, pe bătrân și ai milă de ei, ajutându-i, atunci te iubește Dumnezeu. Mai întâi Acela te iubește și îți reazează harul Său. Apoi noi dăruim din ale Sale: „ale Tale dintru ale Tale”. (*Sfântul Iosif Isihastul*) ❖